

Lajtos Nóra

Visznek az angyalok

Fejem alá teszem a Holdat, takaróm
nincsen, minek is annak, akit lepedőbe
csavartak nemrég. Kihűlök, mint az erkélyre
kitett húsleves télvíz idején, a sütőtök illata
keveredik a nyáron kint felejtett csirkepaprikás
bomló szagával...
egy levágott fejű kerub hullik az átvérzett hóba

Fájó gerincem nekifeszítem a fémtepsi aljának,
majdcsak kiegyenesedik, amint mécsesek világítják
meg a boncasztalt, ami persze képtelenség, de nekem
így tetszene. Szombat van, még mindig papírmadarak
repkednek a fejemben, szétszaggatom őket odabent...
hősirály voltam, s a grönlandi hóba kapartam nevem

Kigyomlált május voltam délelőtt, délután szelíd őz, aki
elidőz a kapart anyaméhű alkonyatban. Ánizslélek
voltam és bükköny, szélbe kapaszkodó fikusz.
Olyan, mint aki a tobozmennyországba vágyik,
holott csak a Margit-hídfőnél vízbe ugró utolsó
segélykiáltása voltam, egy fészkeből kihulló kakukkfióka,
pátosz-sebhelye a világnak, eldúdolt pentatónia...
visznek az angyalok, mint galambfiókákat az anyjuk a hátukon

LAJTOS NÓRA (1977) Debrecenben élő Bella István-díjas költő, író, irodalomtörténész, kritikus, szerkesztő, tanár. Legújabb kötete: *Hétszirmú a végtelen – Zenélő versek* (Cédrus Művészeti Alapítvány, 2025).

Hogy Erzsébetre találá, ekképpen köszönti...

*Tóth Erzsébetnek szeretettel
a Balassi Emlékkard kitüntetéséhez*

Ó, te édes hazád,
halántéknál: hazád,
szablyakarcsú februárban
Bálint-napi szerelmes csillagok,
légy, ami lennél..., de kardot ki látott
eddig nő kezében? Kiss Anna fogott,
és Te most!
Nincsenek drágalátos paloták,
sem violák, ködöl ez a vers is
a végtelen közepe tájékán,
fákba, virágba költözött arcélek,
kardélek, kardélekre hányt ünnepek.
Ének akartál lenni, ének, ének, ének,
madárkísérő, hát lettél ének
zólyomi kő alól is, vitted magaddal,
mint galambok hátukon a tavaszt.
Kérdezed: vitézek, hogy mi lehet szép,
szebb, legszebb dolog, ti mondjátok
meg neki, aki azt hiszed: *egy napon az
ajtóban megáll a tenger talpig feketében,
minden alkonyat jászoltűz,
minden óra távoli harangozás.*
Zúgjatok, de inkább mégse, mélytorkú
harangok, a kard acélos-csengő hangját
tűzöd szőkeségedbe, fekete kalapodba,
majd Bálint kopogtat, de te tudod csak:
Aliz már nem lakik itt. Kőrózsád
szirmaira törve is szépség, s *arcod mögött*
a május is patadobogással vágázik tovább.
Véres zászlók alatt hajnalodik a szabadság,
jó szerecsen lovak nyakában a tél gyeplője,
de visszazáll beléd a bátorság, hogy megérdemelt
ez a szablya, melyet jó híredért, nevedért kaptál,
s hiába érzel néha láncokat csuklódod, egy
kardnyújtásnyira van tőled a feloldozás.

S mint sok fát gyümölcscsel, sok jó szerencsékkel
áldjon Isten mezőkbe, úgy éltesen téged is
vitézlő ünneplők *madárúton* járó serege!

Árgirus professzor Tündériában

(Taxner-Tóth Ernő professzor úr emlékére)

Mindig öltönyben, mindig őszén:
én már csak így emlékszem rá, amikor
a hármas útról egyszer-egyszer letértem
miatta; jobbra vonzott a kortárs líra, balra
meg Csongor verszenéje, s *amikor a hang
csengeni, a szó mondani kezdett*: akkor hittem
el neki, hogy „maga alkalmas a kutatásra”.
Mindig öltönyben, mindig őszén,
Éj-áriában, víg esztendőben
kölcseyül és vörösmartyul beszélve
jött be az egyetemre, majd leült foteljébe,
Árgirus professzorként Tündériában,
s én félve-tisztelve beszéltem neki Weiner Leó
Csongor-szvitjéről hat tételben, ahol a záró
női kar szoprán szólama hangzik el négy
szólóhegedű kíséretében, majd a Bozay-opera
drámai-zenei dikciójára igencsak felfigyelve,
akkor is, most is, odaát is hallja, vagy csak tudja:
az időmértékes verszenére aranyalma hullik
a tündérfáról bőszen...
Nem csak mindig öltönyben, nem csak mindig őszén.